

PROLOOG

‘Is deze mooi?’ vraagt Samuel.

Oma Gerda kijkt naar wat hij geschilderd heeft. ‘Hij lijkt een beetje op Vicky.’ Ze streelt haar kleinzoon door zijn blonde haren.

‘Het is Vicky, ik mis hem zo!’ Het snuitje is netjes ingekleurd en de vacht bestaat uit allerlei tinten. Een schattige viervoeter, zo vanuit de hemel door de regenboog op aarde gevallen. Samuel staart met vochtige ogen naar het doek en hij houdt zijn adem in.

‘Het is oké om te huilen, schat,’ zegt oma en ze gaat naast hem zitten.

Hij klemt zijn lippen stevig op elkaar en blijft naar het portret van Vicky kijken. Oma Gerda pakt de kwast uit zijn handen en dekt die in blauwe verf. ‘Weet je nog dat hij zulke mooie, blauwe ogen had? Zo blauw als de zee.’ Ze kleurt het linkeroog ermee in. ‘En zo blauw als de lucht,’ vervolgt ze, terwijl ze het andere oog inkleurt.

Samuel glimlacht. Alsof het gisteren was dat Vicky nog bij hen was.

Maar oma is alweer met iets anders bezig, ze staart naar een envelop die op het bureau ligt. De zon schijnt er fel op, als een schijnwerper bij een podium waarop de ster staat te wachten om te beginnen. ‘Lieverd, wil je even bij me komen zitten?’ Oma staat op en loopt naar het bankje aan de andere kant van de kamer.

Samuel volgt en zo zitten ze even stil naast elkaar. Dan tilt oma zijn kin op, zodat ze elkaar in de ogen kijken.

‘Samuel, ik wil je iets vertellen.’ Ze slikt moeilijk, kijkt even naar het portret van Vicky en zwijgt weer.

‘Wat wil je vertellen, oma?’

Ze glimlacht, maar haar ogen doen niet mee. 'Je moet weten dat je een heel lieve jongen bent. Ik weet dat jouw echte grootouders er niet lang waren, en ik ben blij dat ik zoveel mogelijk een oma voor je kan zijn.'

Samuel knikt. 'Ik ben ook heel blij met u en mijn nieuwe vader. Hij maakt mijn moeder blij.'

Oma kust hem op zijn voorhoofd. 'Jonkie, je moet me wel één ding beloven. Dat jij Vicky zo mooi hebt kunnen schilderen, komt niet alleen doordat je hem mist. Je hebt werkelijk talent. Een gave.'

Samuel kijkt naar de hond die uit zijn penseel gekomen is. 'Een gave?'

Oma Gerda knikt. 'Een gave om te delen. Ik heb het nu kunnen zien. En als je al zo mooi kunt tekenen op je twaalfde, ben je krachtiger dan je zelf beseft.'

Samuel laat zijn hoofd hangen. 'Nou, niet bij de Cito-toets,' zegt hij zacht.

Oma's glimlach verdwijnt. Hij had die dag zo zijn best gedaan om de toets te halen, maar het was ook de dag dat ze Vicky verloren.

'Ze vinden mij te traag met werken,' zucht Samuel.

Oma pakt zijn hand vast. 'Traag of niet, je bent een creatieve jongen. Weet je nog wat je wilt worden later?'

Samuel denkt even na en zijn wangen gaan gloeien. 'Ja, een schrijver van mooie verhalen of een goeie fotograaf!'

Oma Gerda kijkt alweer blij.

'Maar misschien ook wel acteur.'

'Dat klinkt allemaal geweldig, jonkie. En wat je me dus moet beloven...'

Samuel spert zijn ogen open en wacht af.

'Beloof me echt, ook al zullen de mensen misschien niet in je

gelooven, om altijd trouw te blijven aan je dromen. Je hebt meer kracht in je dan je zelf doorhebt. Ik geloof erin, want ik heb het zojuist gezien met je schilderij van Vicky.'

Samuel is er even stil van, maar dan lacht hij en hij geeft oma een knuffel. 'Oma, samen kunnen wij de wereld toch aan?'

Ze sluit even haar ogen, terwijl ze Samuel vasthoudt. 'Natuurlijk, jonkie. Ik zal er altijd voor je zijn.'

Samuel laat haar los en kijkt weer naar het doek.

Oma begrijpt wat hij wil doen. 'Maak je kunstwerk maar af. Als hij klaar is, hang je hem op in je kamer. Deal?'

Samuel knikt. 'Zo houden we Vicky nog een beetje in leven, toch?'

Oma Gerda lacht. Samuel staat op en loopt naar zijn schilderij. Oma gaat naar haar bureau, waar de envelop op haar wacht. Het ziekenhuislogo staat er nog steeds onuitwisbaar op.